



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 355/2021-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Ľubou Berezňaninovou, PhD., Dip. Mgmt., advokátska kancelária, Hlavná 45, Prešov, proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 3 Tos 1/2021-786 z 26. januára 2021 takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

#### **Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci**

1. Ústavnému súdu bola 24. marca 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s porušením čl. 13 ods. 4 a čl. 50 ods. 2 ústavy a porušenia jeho práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Tos 1/2021-786 z 26. januára 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že prokurátor Okresnej prokuratúry Poprad podal pod č. k. 2 Pv 423/20 z 22. decembra 2020 obžalobu na sťažovateľa na Okresnom súde Poprad (ďalej len „okresný súd“) pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov. Sťažovateľ bol uznesením okresného súdu č. k. 6 Tp 52/2020 zo 7. júla 2020 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 3 Tpo 27/2020 z 30. júla 2020 vzatý do preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Dôvodnosť ďalšieho trvania väzby sťažovateľa bola predmetom niekoľkonásobného súdneho

prieskumu, a to uznesením okresného súdu č. k. 6 Tp 52/2020 zo 7. júla 2020 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 3 Tpo 27/2020-81 z 30. júla 2020, uznesením okresného súdu č. k. 6 Tp 52/2020 z 26. októbra 2020 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 3 Tpo 39/2020-161 z 26. novembra 2020 a napokon uznesením okresného súdu č. k. 6 Tp 52/2020 zo 17. decembra 2020 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 3 Tpo 1/2021-252 z 21. januára 2021, pričom vo všetkých prípadoch súdy zamietli žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu a neprijali návrhy na jej nahradenie prostriedkami nahradenia väzby. Uznesenie krajského súdu č. k. 3 Tpo 39/2020-161 z 26. novembra 2020 bolo aj predmetom prieskumu ústavným súdom, ktorý sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť uznesením č. k. IV. ÚS 120/2021-17 z 9. marca 2021 odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Taktiež uznesenie krajského súdu č. k. 3 Tpo 1/2021-252 z 21. januára 2021 bolo predmetom prieskumu ústavným súdom, ktorý sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť uznesením č. k. II. ÚS 182/2021-19 z 31. marca 2021 taktiež odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Z dôvodu podania obžaloby prokurátorom Okresnej prokuratúry Poprad podanej pod č. k. 2 Pv 423/20 z 22. decembra 2020 na sťažovateľa okresný súd uznesením č. k. 6 T 90/2020 z 18. januára 2021 rozhodol podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku o ponechaní sťažovateľa vo väzbe z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a neprijal návrhy na jej nahradenie. Krajský súd uznesením č. k. 3 Tos 1/2021-786 z 26. januára 2021 zamietol sťažovateľom podanú sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu č. k. 6 T 90/2020 z 18. januára 2021 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú.

## II.

### Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti v súhrne namieta porušenie svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s porušením čl. 13 ods. 4 a čl. 50 ods. 2 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 dohovoru a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ku ktorých porušeniu malo dôjsť tým, že krajský súd arbitrárne zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 6 T 90/2020 z 18. januára 2021, ktorým okresný súd zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu vrátane návrhov na jej nahradenie. Sťažovateľ v obsahu podanej ústavnej sťažnosti zároveň namieta porušenie práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy z toho dôvodu, že o jeho žiadostiach o prepustenie z väzby rozhoduje stále ten istý senát krajského súdu.

4. Porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy sťažovateľ videl v tom, že dôvodnosť trvania väzby v jeho prípade nie je podložená dôvodnosťou vedeného trestného stíhania proti jeho osobe, keďže vychádza len z domnienok a protichodných výpovedí dvoch spoluobžalovaných, ktoré neboli žiadnym spôsobom verifikované vykonaným dokazovaním. Z rozporov usvedčujúcich výpovedí spoluobžalovaných vyplývajú navyše závažné rozpory, ktoré sa nepodarilo odstrániť ani vykonanými konfrontáciami. Stav dôkaznej núdze, v ktorom sa nachádzajú orgány činné v trestnom konaní, je podľa sťažovateľa suplovaný jeho držaním vo väzbe. Výpovede spoluobžalovaných sa rozchádzajú aj v tej najpodstatnejšej veci, ako je priebeh spáchania skutku

samotným sťažovateľom. Spoluobžalovaní svoje výpovede navyše korigujú a upravujú aj v dôsledku plynutia času, ktorý od spáchania skutku uplynul. Množstvo skutočností si spoluobžalovaní dokonca vymýšľajú, z ich strany ide o fabulácie a konfabulácie, ktoré rozhodne nemôžu slúžiť ako usvedčujúci dôkaz. Krajský súd podľa sťažovateľa svojvoľne vyhodnocuje vykonané dokazovanie, na ktorého podklade potom odôvodňuje zákonnosť jeho väzby, napriek existencii dôvodného predpokladu, že ak by súdy oboch inštancií náležitým spôsobom vyhodnotili zhromaždené dôkazy nachádzajúce sa v trestnom spise, mohli by dospieť k odlišnému výroku, t. j. k prepusteniu sťažovateľa z väzby na slobodu. Sťažovateľ výslovne akcentoval, že počas plynutia skúšobnej doby, a to ani 3. júla 2020, sa nedopustil žiadnej trestnej činnosti a že je zo skutku usvedčovaný dvomi drogovými závislými osobami, u ktorých boli aj drogy nájdené, pričom to, že spáchanie skutku popiera, nie je len forma jeho obhajoby, ale tvrdenie, ktorým popisuje to, čo sa skutočne stalo, čo on sám vnímal svojimi zmyslami v deň skutku. Navyše krajský súd podľa sťažovateľa neprípustne zvýrazňuje dôvodnosť podozrenia z ďalšieho páchania trestnej činnosti aj na podklade tej skutočnosti, že sa mal dopustiť stíhanej trestnej činnosti v skúšobnej dobe predošlého podmieneného odsúdenia. V závere sťažovateľ spochybňuje dôvodnosť ďalšieho trvania väzby aj doktrínou zosilňujúcich dôvodov väzby, pričom poukazuje na to, že od jeho zadržania 8. júla 2020 uplynulo 8 mesiacov a za túto dobu musia byť v trestnom spise zhromaždené také dôkazy, ktoré vo svojom súhrne buď nepochybne potvrdzujú dôvodnosť obžaloby, a teda aj pravdivosť výpovedí dvoch spoluobžalovaných, alebo tieto vyvracajú či spochybňujú. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu však podľa sťažovateľa nie je zrejmé, čo považuje krajský súd za hlavný a relevantný dôvod ďalšieho trvania jeho väzby, pričom sám zastáva názor, že v súčasnom štádiu trestného konania neexistuje žiaden materiálny ani formálny dôvod zakladajúci zákonnosť a ústavnosť ďalšieho trvania jeho väzby.

5. Porušenie čl. 50 ods. 2 ústavy podľa sťažovateľa spočíva v tom, že krajský súd odvodzuje obavu z pokračovania v páchaní trestnej činnosti z výšky trestu, ktorý sťažovateľovi hrozí za spáchanie trestného činu kladeného mu za vinu, a to v spojení s premenou už uloženého podmieneného trestu odňatia slobody na nepodmienený trest odňatia slobody v prípade jeho uznania za vinného. Týmto spôsobom tak krajský súd ešte pred vynesením meritorneho rozsudku o vine a treste súdom prvej inštancie prakticky uznal sťažovateľa za vinného zo skutku, pre ktorý bola podaná obžaloba, a neprípustným spôsobom prejudikuje rozhodnutie vo veci samej. Spáchanie zločinu, ktorý sa sťažovateľovi kladie za vinu, mu dosiaľ nebolo jednoznačne preukázané a nebol zaň ani právoplatne odsúdený, v dôsledku čoho tak je krajský súd povinný nazerať na sťažovateľa aj pri rozhodovaní o ďalšom trvaní väzby ako na nevinného. Navyše krajským súdom predostretá argumentácia skôr svedčí o dôvodoch útekovvej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku než o väzbe preventívnej podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

6. K porušeniu čl. 13 ods. 4 ústavy sťažovateľ poukazuje na to, že došlo k bezdôvodnej kriminalizácii jeho osoby, a tým aj k protiústavnému zásahu do jeho cti a dobrej povesti. Uvedené ohrozuje jeho prácu všeobecného lekára, ktorú vykonáva vo vlastnej ambulancii v [REDAKOVANÉ]. Aj po prípadnom prepustení z väzby a oslobodení spod obžaloby bude musieť svoju reputáciu dlhodobo naprávať.

7. K porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy malo podľa sťažovateľa dôjsť tým, že krajský súd nedostatočne posúdil návrhy na nahradenie väzby, ktoré zamietol spolu so sťažovateľom podanou sťažnosťou proti uzneseniu okresného súdu č. k. 6 T 90/2020 z 18. januára

2021. Krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie predošlým odsúdením sťažovateľa pre trestnú činnosť a skutočnosťou, že sa mal dopustiť spáchania trestnej činnosti počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia pre zločin. Podľa sťažovateľa krajský súd v napadnutom uznesení pri zamietnutí návrhov na nahradenie väzby neuviedol test proporcionality, teda neuviedol konkrétne a reálne okolnosti predstavujúce takú závažnú a odôvodnenú hrozbu pokračovania v páchaní trestnej činnosti zo strany sťažovateľa, ktorú nemožno preklenúť ani prostriedkami nahradenia väzby jednotlivo či ich kombináciou. Všeobecné súdy sa v tomto smere obmedzili iba na všeobecné konštatovanie, že žiadna z ponúknutých záruk nepostačuje na nahradenie väzby u sťažovateľa, ktorú podporili výpoveďou spoluobžalovanej o jeho 5-ročnom užívaní pervitínu, ktoré však nebolo znalecky verifikované.

8. Napokon sťažovateľ namieta porušenie práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy z dôvodu, že o jeho žiadostiach o prepustenie z väzby rozhoduje na krajskom súde ten istý senát 3 To, ktorý im stále nevyhovel, a to z tých istých dôvodov. Uvedený senát vychádza stále z rovnakých premís a nijakým spôsobom sa hlbšie nezaobrá sťažovateľom predostretou argumentáciou a ak aj áno, tak vždy v jeho neprospech. Sťažovateľ vznáša pochybnosť spočívajúcu v pridelení svojej trestnej veci na rozhodovanie vždy tomu istému senátu, a to napriek tomu, že veci majú byť elektronicky pridelované náhodným výberom.

9. Na podklade už uvedeného sťažovateľ v petite podanej ústavnej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

*„Základné právo sťažovateľa: [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], na súdnu ochranu podľa čl. 13 ods. 4 Ústavy SR; na osobnú slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru, čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy SR; právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1, čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 50 ods. 2 Ústavy SR porušené boli.*

*Zrušuje Uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 3Tos/1/2021-786 zo dňa 26.01.2021.*

*Sťažovateľa prepúšťa na slobodu, s tým, že mu ukladá povinnosť podrobovať sa dohľadu probačného úradníka, dostavovať sa na úkony trestného konania pred príslušným súdom a OČTK. Prijíma záruku dôveryhodnej osoby: [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]. Prijíma záruku dôveryhodnej osoby: [REDAKOVANÉ]... Prijíma zloženie peňažnej záruky [REDAKOVANÉ]... a [REDAKOVANÉ]...*

*Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10.000,- Eur.*

*Sťažovateľovi priznáva náhradu trov konania pred Ústavným súdom SR.“*

### **III.**

#### **Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti**

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na osobnú slobodu (čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 1, 3 a 4 dohovoru), práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), porušenie princípu prezumpcie neviny (čl. 50 ods. 2 ústavy), porušenie práva na zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 ústavy) a porušenie čl. 13 ods. 4 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu.

11. Sťažovateľ namieta, že nie sú a ani nikdy neboli dané zákonné dôvody na väzbu, konajúce súdy vyhodnotili dôkazy jednostranne a len tie, ktoré boli v jeho neprospech, vychádzali z výpovedí

nedôveryhodných osôb. Krajský súd podľa sťažovateľa nedostatočne odôvodnil možnosť nahradenia väzby miernejšími prostriedkami a v jeho žiadostiach o prepustenie z väzby rozhoduje stále ten istý senát krajského súdu.

### **III.1. Právomoc ústavného súdu:**

12. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon, ktorým je zákon o ústavnom súde.

15. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

### **III.2. Relevantná právna úprava:**

16. Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

17. Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

18. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

19. Podľa § 76 ods. 1 Trestného poriadku väzba v rámci základnej alebo predĺženej lehoty väzby v prípravnom konaní a väzba v konaní pred súdom môže trvať len nevyhnutný čas. Podľa § 76 ods. 2 Trestného poriadku základná lehota väzby v prípravnom konaní je sedem mesiacov; prokurátor je povinný prepustiť obvineného na slobodu najneskôr v posledný deň tejto lehoty, ak nepodá najmenej dvadsať pracovných dní pred jej uplynutím obžalobu, návrh na schválenie dohody o vine a treste alebo sudcovi pre prípravné konanie návrh na predĺženie tejto lehoty.

20. Podľa § 76 ods. 6 Trestného poriadku celková lehota väzby v prípravnom konaní spolu s väzbou v konaní pred súdom nesmie presiahnuť a) dvanásť mesiacov, ak je vedené trestné stíhanie pre prečin, b) tridsaťšesť mesiacov, ak je vedené trestné stíhanie pre zločin, c) štyridsaťosem mesiacov, ak je vedené trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin.

21. Podľa § 238 ods. 2 Trestného poriadku po podaní obžaloby alebo návrhu na dohodu o vine a treste súd rozhoduje samostatne všetky otázky súvisiace s ďalším konaním a je povinný, nečakajúc na ďalšie návrhy, urobiť všetky rozhodnutia a opatrenia upravené týmto zákonom, ktoré sú potrebné na skončenie veci a na výkon súdneho rozhodnutia. Podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku ak je obvinený vo väzbe, rozhodne súd o väzbe prednostne a urýchlene a ak to okolnosti prípadu umožňujú, tak súčasne s rozhodnutím podľa § 239 ods. 1, § 241, § 244 alebo § 331 ods. 1, najneskôr však tak, aby postupom podľa § 76 ods. 3 alebo 4 došlo k právoplatnému rozhodnutiu o väzbe do uplynutia lehoty, ktorá by bola základnou alebo predĺženou lehotou väzby v prípravnom konaní.

### **III.3. Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu:**

22. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že na konanie o väzbe je aplikovateľný čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, v ktorých sú implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou. V označených ustanoveniach ústavy sú obsiahnuté obdobné práva ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru. Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že na konanie, ktorého predmetom je súdne preskúmanie zákonnosti väzby a existencie všetkých podmienok jej trvania, je aplikovateľný aj čl. 5 ods. 4 dohovoru. Ústavnosť postupu a rozhodnutia súdu v takomto type konania (vrátane ústavnosti dôvodov, na ktorých bolo založené rozhodnutie o ďalšom trvaní väzby) skúma však ústavný súd aj z hľadiska garancií vyplývajúcich z čl. 5 ods. 3 dohovoru.

23. Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli. Otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj na znenie dohovoru, s ktorým musí byť v súlade, vrátane všeobecných princípov obsiahnutých v ňom výslovne alebo implikovane [pozri obdobne napr. rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veciach Winterwerp v. Holandsko z 24. 10. 1979, séria A, č. 33, s. 19 – 20, bod 45 a Baranowski v. Poľsko z 28. 3. 2000, č. 28358/95, bod 51].

24. Ústavný súd zároveň považuje za potrebné zdôrazniť, že v každom jednotlivom prípade tvrdeného porušenia základného práva na osobnú slobodu je povinný pri svojom rozhodovaní prihliadať na konkrétne okolnosti preskúmvanej veci.

25. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe

len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Teda úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd.

26. Do obsahu právomoci ústavného súdu však nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby a jej ďalšie trvanie. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne uspošobený na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní. Teda ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nekoná ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách.

27. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

#### **III.4. Sťažovateľom namietané porušenie čl. 46 ods. 1, čl. 50 ods. 2 ústavy, čl. 5 ods. 1 a 3 dohovoru a čl. 6 ods. 1 dohovoru:**

28. Ústavný súd je podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu návrh rozhodnutia (petit) musí byť vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu vo veci. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti predkladá ústavnému súdu celý rad základných práv a slobôd, ktorých vyslovenia porušenia sa domáha v súvislosti s napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým sa rozhodlo o zamietnutí ním podanej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu č. k. 6 T 90/2020 z 18. januára 2021, ktorým okresný súd rozhodol o jeho ponechaní vo väzbe aj po podaní obžaloby prokurátorom Okresnej prokuratúry Poprad pod č. k. 2 Pv 423/20 z 22. decembra 2020.

29. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd poznamenáva, že s prihliadnutím na svoju judikatúru už opakovane konštatoval (osobitne vo vzťahu k sťažovateľovi – IV. ÚS 120/2021, II. ÚS 182/2021), že ide o všeobecné ustanovenie, ktoré upravuje základné právo na súdnu ochranu, a to vo vzťahu ku konaniu vo veci samej, a nevzťahuje sa na konanie o väzbe, na ktoré je aplikovateľné ustanovenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktoré je vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy v pomere špeciality a sú v ňom implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5

ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy. V dôsledku uvedeného ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú, keďže sa sťažovateľom označený čl. 46 ods. 1 ústavy nevzťahuje na konanie o preskúmanie dôvodnosti ďalšieho trvania väzby. K rovnakému záveru dospel ústavný súd aj pri preskúmaní sťažovateľom namietaného porušenia čl. 50 ods. 2 ústavy, z ktorého vyplývajúce garancie sú priamo inkorporované v obsahu čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy.

30. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení a ani konaniami o občianskych právach alebo záväzkoch, ako to vyžaduje citovaný článok dohovoru. Väzobným konaním podľa názoru ústavného súdu nemôže dôjsť k porušeniu práv zaručených v čl. 6 ods. 1 dohovoru aj z dôvodu, že túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru. Článok 6 dohovoru upravuje právo na spravodlivý proces a zásadne sa teda nevzťahuje na konanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, pokiaľ ide o procesné záruky poskytnuté osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, v zásade prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na slobodu a bezpečnosť (III. ÚS 272/03, II. ÚS 15/05, IV. ÚS 65/05, I. ÚS 256/07, osobitne vo vzťahu k sťažovateľovi IV. ÚS 120/2021, II. ÚS 182/2021). V dôsledku uvedeného ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú, keďže sa sťažovateľom označený čl. 6 ods. 1 dohovoru nevzťahuje na konanie o preskúmanie dôvodnosti ďalšieho trvania väzby.

31. Pokiaľ ide o tvrdené porušenie čl. 5 ods. 3 dohovoru, uvedené ustanovenie zaručuje jednak právo na urýchlený prieskum zbavenia osobnej slobody a jednak právo byť súdený v primeranej dobe alebo byť prepustený počas konania. Prvá časť ustanovenia je aplikovateľná na situáciu prvotnej súdnej kontroly zákonnosti obmedzenia osobnej slobody nasledujúcej bezprostredne po „zatknutí“ (prvotné rozhodovanie o vzatí do väzby), čo nie je prípad sťažovateľa, u ktorého sa napadnutým uznesením krajského súdu rozhodovalo o dôvodnosti ďalšieho trvania väzby po podaní obžaloby. Druhá časť ustanovenia potom zaručuje právo na primeranú dĺžku väzby ako takej. K porušeniu uvedeného ustanovenia môže dôjsť vtedy, keď bude prekročená maximálna povolená dĺžka väzby stanovená vnútroštátnym právom, alebo vtedy, ak väzba presiahne dobu, po ktorú je skutočne nevyhnutná pre dosiahnutie účelu trestného konania. V posudzovanej veci sťažovateľ takú argumentáciu ústavnému súdu nepredkladá. Súčasťou garancií vyplývajúcich z čl. 5 ods. 3 dohovoru je aj možnosť nahradenia väzby niektorým zo zákonných prostriedkov, či už na návrh obvineného, alebo inej osoby, o ktorých musí súd rozhodnúť *ex officio*. Sťažovateľ však v tejto súvislosti namieta porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, a nie čl. 5 ods. 3 dohovoru, resp. čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy. V dôsledku uvedeného ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú, keďže sa sťažovateľom označený čl. 5 ods. 3 dohovoru nevzťahuje na konanie o preskúmanie dôvodnosti ďalšieho trvania väzby a sťažovateľ svoje námietky týkajúce sa arbitrárneho rozhodnutia o prostriedkoch nahradenia väzby koncentroval k čl. 46 ods. 1 ústavy.

32. Vo vzťahu k sťažovateľom označenému čl. 5 ods. 1 dohovoru sťažovateľ nešpecifikoval, porušenie ktorého z tam kumulatívne uvedených práv namieta. Ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre

nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí, pričom vecne je námietková problematika, a to aj vo vzťahu k predchádzajúcemu bodu tohto odôvodnenia, konzumovaná posúdením ústavného súdu komentovaným v nasledujúcej časti tohto odôvodnenia.

33. Napokon vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy ústavný súd v prvom rade poukazuje na to, že sťažovateľ sa porušenia tohto práva nedomáha v petite podanej ústavnej sťažnosti, a v druhom rade na to, že sťažovateľ túto námietku riadne neodôvodnil. Z jeho úvah vyplývajú len dohady a špekulácie obsahovo vychádzajúce zo spôsobu rozhodnutia o ním podaných sťažnostiach proti prvostupňovým rozhodnutiam, ktoré boli dosiaľ vo všetkých prípadoch krajským súdom zamietnuté ako nedôvodné, čo je ale v priamom rozpore s § 31 ods. 6 Trestného poriadku. Tieto úvahy smerujú k vzneseniu pochybností o funkčnosti elektronického systému pridelenia vecí. Ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí (i) z dôvodu absencie tohto práva v petite podanej ústavnej sťažnosti a (ii) z dôvodu nedostatočného právneho a skutkového odôvodnenia tejto námietky založenej len na špekulácii sťažovateľa o manipulácii pri pridelení veci.

### **III.5. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru a k porušeniu čl. 13 ods. 4 ústavy:**

34. Krajský súd v napadnutom uznesení v podstatnom k námietkam sťažovateľa uviedol:

*„V tomto štádiu konania je obžalovaný zo spáchania skutku aj naďalej usvedčovaný výpoveďami spoluobžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], pričom krajský súd opakovane ich výpovede podrobne uviedol vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, kde obaja, tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní na okresnom súde vypovedali v podstatných bodoch zhodne, na hlavnom pojednávaní, ktoré bolo vykonané dňa 18.01.2021, vypovedali že omamné a psychotropné látky, ktoré boli u nich nájdené, sa k nim dostali tak, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] nastúpil do vozidla v [REDAKOVANÉ], kde igelitové vrecúško s látkou, o ktorej obžalovaná [REDAKOVANÉ] vedela, že obsahuje pervitín, z tejto ako odmenu za cestu odsypala obžalovanému [REDAKOVANÉ]. Pokiaľ ide o námietky obhajoby k tomu, že títo obžalovaní na svoju obranu môžu použiť akýkoľvek prostriedok, a teda, že môžu aj klamať, tu krajský súd dáva do pozornosti ustanovenie § 345 Tr. zákona...*

*Pokiaľ obhajoba poukazuje na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva, v inom prípade Európsky súd pre ľudské práva tam konštatoval, že takzvaný kajúcnik, ktorý bol podozrivý zo spáchania trestného činu vraždy, si zabezpečil výpoveďou proti obžalovanému [REDAKOVANÉ] beztrestnosť za situácie, že aj on mal spáchať trestný čin vraždy. V tejto trestnej veci však ani z vyšetrovacieho spisu, ani zo spisu okresného súdu nevyplýva, že by si obžalovaná [REDAKOVANÉ] a obžalovaný [REDAKOVANÉ] svojou výpoveďou vo vzťahu k obžalovanému [REDAKOVANÉ] mali zabezpečiť beztrestnosť, teda či už zastavenie trestného stíhania ako spolupracujúceho obvineného alebo oslobodenie. Pokiaľ ide o opakované spochybňovanie dôveryhodnosti týchto obžalovaných z dôvodu, že ide o drogovu závislé osoby, tak orgány činné v trestnom konaní, ako aj súd, sú povinní každý jeden vo veci získaný dôkaz vyhodnocovať samostatne a prihliadať na všetky otázky, rovnako aj na závery znaleckých posudkov z odvetvia psychiatrie, na ktoré poukázala aj obhajkyňa.*

*V súdnej praxi však nie je ničím výnimočným, že práve pri zločine podľa § 172 Tr. zákona vystupujú vo veci, či už ako svedkovia alebo ako spoluobžalovaní, osoby, ktoré sú samé drogovovo závislé, resp. osoby, ktoré sú znalcami - psychiatrami už označované ako konzumenti návykových látok, u ktorých sa nemusela vyvinúť závislosť od omamnej a psychotropnej látky...*

*Zákon pre existenciu dôvodov väzby nevyžaduje jednoznačné preukázanie viny obžalovaného, postačuje dôvodné podozrenie, že obžalovaný sa stíhaného skutku dopustil. Z tohto pohľadu je, podľa názoru krajského súdu, naďalej splnený materiálny predpoklad pre rozhodnutie o väzbe a súhlasiť je potrebné aj so záverom súdu prvého stupňa, že v danom prípade existujú také konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu, že v prípade prepustenia obžalovaného na slobodu, tento by ušiel alebo by sa skrýval alebo by pokračoval v páchaní trestnej činnosti podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku.*

*Obavu, že v prípade prepustenia z väzby na slobodu by obžalovaný pokračoval v páchaní trestnej činnosti, odôvodňuje povaha stíhanej trestnej činnosti, kde závažnosť stíhaného skutku vyjadruje aj výška trestu, ktorá páchatelovi v prípade uznania viny hrozí, a to v rozmedzí od 3 do 10 rokov odňatia slobody s tým, že v prípade preukázania viny je potrebné postupovať aj podľa § 38 ods. 5 Tr. zákona, ktorý prikazuje súdu, v prípade, že niekto opätovne spácha zločin, zvýšiť dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu polovicu. Obžalovaný [REDAKOVANÉ] bol v minulosti trestne stíhaný, a to rovnako pre zločin, keď rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/38/2018 zo dňa 26.09.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9To/13/2019 zo dňa 25.07.2019, mu bol pre zločin nedovoleného ozbrojovania podľa § 194 ods. 2 Tr. zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, ktorého výkon bol podmienenečne odložený na skúšobnú dobu 3 rokov, ktorá skúšobná doba teda plynie od 26.07.2019 do 26.07.2022. V tomto prípade bol obžalovanému uložený tiež probačný dohľad, evidentne ani hrozba premeny a nariadenia výkonu trestu, ani skutočnosť, že obžalovaný sa dostavoval pred probačného a mediačného úradníka Okresného súdu Prešov, ho nemala odradiť od pokračovania v páchaní trestnej činnosti. V biologickom materiáli [REDAKOVANÉ] bol nájdený amfetamín a metamfetamín, pričom skutočnosť, že tieto sa v biologickom materiáli osôb nachádzajú ako vedľajšie produkty bežne dostupných liečiv, opakovane, páchatelia drogovej trestnej činnosti súdom predkladajú, opakovane znalci z príslušných odborov súdu uvádzajú, že takéto niečo, nie je možné. Súd v tomto smere vychádza z vyjadrenia znalcov. [REDAKOVANÉ] mal byť v čase zadržania pod vplyvom pervitínu. Za takejto okolnosti, keď obžalovaný nedbal na to, že mu plynula skúšobná doba podmienenečného odsúdenia za zločin a reálne mu hrozilo nariadenie výkonu trestu 3 rokov odňatia slobody, mal sa dopustiť stíhanej trestnej činnosti. Z tohto dôvodu je krajský súd toho názoru, že aj keď nepochybne, či už rodičia, švagor alebo duchovný chcú prispieť k náprave obžalovaného a k tomu, aby viedol riadny život, v prvom rade záleží od postoja obžalovaného, či naozaj chce tento riadny život viesť a dodržiavať obmedzenia a povinnosti, ktoré mu súd uloží. Z predloženého spisu vyplýva, že obžalovaný nemal rešpektovať predchádzajúce podmienenečné odsúdenie, kde, preto aby sa osvedčil v skúšobnej dobe, je nevyhnutné nedopúšťať sa ani len priestupkov, nieto trestných činov, či zločinov. Z tohto dôvodu, aj keď krajský súd opakovane považuje osoby, ktoré ponúkajú záruku za nápravu obžalovaného, za dôveryhodné, považuje tieto inštitúty za nedostatočné, keď aj uloženie probačného dohľadu, ako náhrada za nariadenie nepodmienenečného trestu odňatia slobody v predchádzajúcej trestnej veci, mala zlyhať a nesplniť svoj účel. Navyše, obžalovaná [REDAKOVANÉ] na*

*hlavnom pojednávaní potvrdila, že osobne videla obžalovaného [REDAKOVANÉ] užiť pervitín. Tento mal užívať asi 5 rokov.“*

35. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu konštatuje, že krajský súd ako súd sťažnostný konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické a ústavný súd ich považuje za legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Z obsahu sťažovateľom predostretej argumentácie vyplýva, že považuje ústavný súd za ďalšiu opravnú inštanciu, ktorej úlohou je hodnotiť (podobne ako vo veci konajúci okresný súd) vo veci vykonané dokazovanie s cieľom jeho korigovania v prípade zistenia jeho iného interpretačného významu. Sťažovateľ aj napriek tomu, že boli dôvody jeho väzobného stíhania uvedené v rozhodnutiach krajského súdu č. k. 3 Tpo 39/2020-161 z 26. novembra 2020 a č. k. 3 Tpo 1/2021-252 z 21. januára 2021 podrobené aj testu ústavnosti (uznesenia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 120/2021 a II. ÚS 182/2021), sa opätovne domáha skutkového prehodnotenia vo veci vykonaných dôkazov s cieľom dosiahnuť ich zhodnotenie v jeho prospech, ignorujúc postavenie ústavného súdu, ktorý je ochrancom ústavnosti, a nie zákonnosti a už vôbec nie je súdom skutkovým, ktorý môže ako tretia inštancia vyhodnocovať dôkazy a meniť ich posúdenie v jeho prospech. Tomu svedčí aj ním naformulovaný petit, ktorý je sčasti nevykonateľný, keďže ústavný súd nedisponuje kompetenciou prepustiť obvineného/obžalovaného z trestného činu z väzby na slobodu s možnosťou rozhodnutia o jej nahradení. Ústavný súd k základnej materiálnej podmienke väzby konštatuje, že nezistil, aby bolo dosiaľ vykonaným dokazovaním (toho času už aj na hlavnom pojednávaní konanom pred okresným súdom) rozptýlené dôvodné podozrenie o spáchaní trestného činu jeho osobou. Naopak, aj v ďalšom priebehu trestného konania je sťažovateľ, tak ako dosiaľ usvedčovaný dvoma spoluobvinenými, ktorí v zotrvali na obsahu svojich výpovedí (vrátane tej najpodstatnejšej skutočnosti, ktorou je to, že drogu zabezpečil sťažovateľ), pričom krajský súd sťažovateľovi vysvetlil, že pri stíhaní drogovej trestnej činnosti je bežnou praxou pracovať aj s výpoveďami drogovo závislých osôb, pričom aj napriek spolupráci s orgánmi činnými v trestnom konaní sú aj títo naďalej trestne stíhaní. Tým krajský súd aj podľa ústavného súdu ústavne konformným spôsobom vysvetlil sťažovateľom predostretú úvahu o tom, že za poskytnutie usvedčujúcich výpovedí proti nemu sú dotknuté osoby požívateľmi výhod. Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na to, že sú spoluobžalovaní stíhaní na slobode (čo má predstavovať výhodu oproti nemu), v tomto smere ústavný súd konštatuje, že posudzovanie väzby u všetkých spoluobžalovaných je viazané na osobu konkrétneho obvineného, u každého sa posudzuje individuálne a nie je možné ho stotožňovať s výhodami plynúcimi napríklad z § 205 Trestného poriadku alebo § 218 Trestného poriadku, keďže ide o úplne iné inštitúty trestného konania než je väzba podľa § 71 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku. Úvahy krajského súdu sú v tomto smere ústavne udržateľné. Krajský súd pretrvávanie dôvodného podozrenia z trestnej činnosti u sťažovateľa podporil aj znaleckým dokazovaním verifikovaným zistením, že bol v čase skutku pod vplyvom drogy pervitínu, čo sťažovateľ nevedel relevantne vysvetliť a krajský súd na úvahy sťažovateľa o tom, že prítomnosť drogy v jeho krvi pochádza z liekov, ktoré užil, reagoval znaleckým skúmaním znalkyne z odboru zdravotníctva, odvetvia farmácie, ktorá kategoricky vylúčila ako pôvodcu drogy sťažovateľom udané lieky. Navyše spoluobžalovaná označila sťažovateľa za dlhodobého užívateľa drog. Krajský súd teda postavil dôvodnosť vedeného trestného stíhania proti sťažovateľovi na podklade týchto úvah, po ktorých zhodnotení ústavný súd

konštatuje, že sťažovateľovi boli ozrejmené podstatné dôvody, na ktorých podklade je založená úvaha o opodstatnenosti jeho ďalšieho trestného stíhania, a z tohto uhla pohľadu nevykazuje napadnuté uznesenie krajského súdu známky arbitrárnosti a ústavnej nonkonformnosti.

36. V tejto súvislosti ani nemožno súhlasiť so sťažovateľom predostretou úvahou o tom, že po vyše 8 mesiacoch od jeho vzatia do väzby musia byť v trestnom spise zhromaždené také dôkazy, ktoré vo svojom súhrne buď nepochybne potvrdzujú dôvodnosť obžaloby, a teda aj pravdivosť výpovedí dvoch spoluobžalovaných, alebo tieto vyvracajú či spochybňujú, pretože je nenáležitá, keďže podstatné z hľadiska posúdenia dôvodov ďalšieho trvania väzby je aj pretrvávanie dôvodného podozrenia z trestnej činnosti kladenej sťažovateľovi za vinu. Odôvodnenosť podozrenia predpokladá existenciu skutočností alebo informácií, ktoré objektívnemu pozorovateľovi umožnia urobiť záver, že daná osoba mohla spáchať trestný čin (rozsudok ESLP Michalko proti Slovenskej republike z 21. 12. 2010, body 112 a 113). Konanie musí vykazovať znaky, ktoré v danom čase podľa platného vnútroštátneho práva napĺňajú skutkovú podstatu trestného činu, a musí byť jasné, o aký konkrétny trestný čin ide. K absolútnym výsledkom v tomto smere je možné dospieť až po vyhlásení odsudzujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu. Sťažovateľ si z doteraz vykonaného dokazovania a neho plynúcich skutočností vyberá len tie, ktoré sú v jeho prospech, a spochybňuje tie, ktoré vyznievajú v jeho neprospech. Tento postup je pochopiteľný, z pohľadu sťažovateľa logický a prípustný, ide o formu realizácie jeho práva na obhajobu v tomto štádiu trestného konania. Je však nevyhnutné dodať, že úlohou všeobecných súdov rozhodujúcich aj o väzbe je posúdiť všetky relevantné okolnosti veci, teda aj tie, ktoré svedčia v prospech obvineného a aj v jeho neprospech, nie však z pohľadu finálneho rozhodovania o vine, ale „len“ z pohľadu ďalšieho pretrvávania väzobného stíhania. Navyše trestná vec sťažovateľa sa toho času nachádza už v štádiu konania pred súdom, kde sú na hlavnom pojednávaní vykonávané jednotlivé dôkazy s aktívnou účasťou sťažovateľa, pričom sťažovateľ bol zadržaný 8. júla 2020 a prípravné konanie bolo skončené návrhom na podanie obžaloby v rámci základnej 7-mesačnej lehoty väzby (§ 76 ods. 2 Trestného poriadku), o ktorej v súčasnom období pojednáva okresný súd. Je teda zrejme, že orgány činné v trestnom konaní a súd vo veci postupujú nielen plynule, ale že výsledky prípravného konania boli dostatočné pre podanie obžaloby. Teda dôvodné podozrenie z trestnej činnosti sťažovateľa nebolo rozptýlené, ale, naopak, zosilnené, čoho dôkazom je aj priebeh konania spojený s podaním obžaloby a súdnym konaním pred okresným súdom.

37. Dôvodnosť ďalšieho trvania väzby založil krajský súd ďalej na tom, že sa sťažovateľ mal dopustiť trestnej činnosti v čase plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia pre zločin (teda pre úmyselný trestný čin) s hrozbou výkonu trestu odňatia slobody vo výmere troch rokov, čo je relevantná úvaha, samozrejme pri rešpektovaní princípu prezumpcie neviny. Nemožno však krajskému súdu vytknúť, že túto skutočnosť spojil s obavou z možného ďalšieho páchania trestnej činnosti, čím je založený dôvod preventívnej väzby. Rovnako nie je diskvalifikovaný záver krajského súdu o nemožnosti nahradiť väzbu zákonom ustanovenou zárukou, keďže už plynutie skúšobnej doby podmieneného odkladu výkonu trestu bolo spojené s dohľadom probačného a mediačného úradníka.

38. S poukazom na uvedené skutočnosti možno konštatovať a dospieť k záveru, že krajský súd sťažovateľovi dôvody väzby z hľadiska materiálnej interpretácie zákonných podmienok aj náležite vysvetlil. Týmto postupom tak krajský súd poskytol v predmetnom smere primeranú odpoveď. Inými slovami, vychádzajúc z judikatúry ESLP, ako aj ústavného súdu, príslušné orgány

rozhodujúce o väzbe síce nie sú povinné sa vo svojich rozhodnutiach vysporiadať jednotlivito s každým argumentom uplatneným obvineným alebo jeho obhajcom, mali by však reagovať adekvátnym spôsobom na všetky, ktoré sú spôsobilé spochybniť oprávnenosť ďalšieho trvania väzby (pozri napr. rozsudok ESĽP vo veci Ignatenco v. Moldavsko z 8. 2. 2011, § 78, rozsudok ESĽP vo veci Michalko v. Slovenská republika z 21. 12. 2010, § 153). Krajský súd rozhodujúci v sťažnostnom konaní o ďalšom trvaní väzby sťažovateľa sa teda adekvátne vysporiadal so všetkými podstatnými skutočnosťami a argumentmi, ktoré boli spôsobilé spochybniť existenciu podmienok nevyhnutných pre zákonnosť jeho ďalšieho pozbavenia slobody.

39. Vo vzťahu k opakovanému rozhodovaniu o väzbe ústavný súd uvádza, že opakované používanie stereotypných formulácií v rozhodnutiach vnútroštátnych orgánov o predĺžení väzby vzbudzuje podozrenie, že sa tieto orgány dostatočne nezaoberali konkrétnymi okolnosťami a nereagovali na argumenty obvineného (rozsudok ESĽP vo veci Kondratyev v. Rusko z 9. 4. 2009, § 55, rozsudok ESĽP vo veci Lind v. Rakúsko zo 6. 12. 2007, § 85). Pokiaľ však rovnaké dôvody na ponechanie obvineného vo väzbe, ktoré ESĽP označil za relevantné a dostatočné, pretrvávali po celú dobu jej trvania a ak zákonnosť väzby bola predmetom niekoľkonásobného preskúmania, nemožno vnútroštátnym súdom vytykať, že sa v textoch svojich rozhodnutí opakovali (rozsudok ESĽP vo veci Knebl v. Česká republika z 28. 10. 2010, § 68).

40. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

41. K namietanému porušeniu čl. 13 ods. 4 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu je potrebné uviesť, že označený článok ústavy neupravuje základné právo a slobodu, ktorých ochrany by bolo možné domáhať sa samostatne v konaní podľa čl. 127 ústavy. Ústavný súd v tomto kontexte podotýka, že ústava nepredpokladá prieskum ústavných princípov a zásad podľa tých článkov ústavy v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorých obsahom nie sú základné ľudské práva a slobody, a preto nie sú priamo aplikovateľné v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy.

42. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 6. júla 2021**

**Libor Duľa**  
**predseda senátu**